

Hans Jacob Sørensen: I enhver Sags Historie forekommer der visse Data, som har særlig Interesse. Dette gælder ogsaa Lønningssager og Lønningslove. Den Lov, som for Tiden er gældende, er Lønningsloven af 1927 — den i sin Tid saa omstridte Lov, den, om hvilken man ikke havde stærke Ord nok, den Lov, der skulde kanøles og til sidst sendes ud i det tomme Rum, den Lov, hvis Fædre ikke skulde finde Fred, før Loven var borte. Ogsaa denne Lov har jo faaet sine Data. Jeg nævner her først den 24. April 1929, Valgdagen. Da Solen gik ned over denne Dag og Aftenklokkerne havde ringet, da var ogsaa Freden for 1927-Loven og dens Fædre ringet ind. Der blev Ro om Loven, en Ro, der siden blev sikret af den højtærede Finansminister ved Nedsættelsen af Lønningskommissionen af Maj 1929. Men sin mest prominente Datum fik Loven dog den Martsdag 1930, da de forenede Regeringspartier vedtog at forlænge Lovens Gyldighed med endnu et Aar.

1927-Loven har altsaa faaet et meget smukt Otium, og efter de Toner, der ogsaa lød i den Tale, vi hørte af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, er det vel ikke helt usandsynligt, at denne Lov skal leve længere endnu.

For os i Venstre, der har deltaget i Kommissionsarbejdet, har det selvfølgelig været en Tilfredsstillelse, at de Sikringsbestemmelser for Statens Økonomi, der blev indsat i 1927-Loven, ikke blot er blevet bibeholdt, men at man har faaet føjet visse vigtige Bestemmelser ind, som der var Tale om i 1927, men som da ikke kunde gennemføres. Dem skal jeg imidlertid omtale senere.

At gaa i Enkeltheder i Omtalen af det foreliggende Lovforslag vilde føre alt for vidt. Jeg skal derfor ogsaa nøjes med at omtale selve Hovedspørgsmaalene i Lovforslaget; men forinden vil jeg gerne henvende mig med et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister.

Allerførst kvitterer jeg med Tak for Finansministerens venlige Ord om Kommissionens Arbejde og dets Resultat. Dernæst maa jeg selvfølgelig bede Finansministeren tilgive min Partifælde, Landstingsmand Stensballe, og mig, at vi paa et enkelt Omraade har taget et Standpunkt, som Ministeren ikke synes om. Til vor Undskyldning maa tjene, at vi har handlet efter bedste Overbevisning. Vi tillægger Tjenestemændenes Forhandlingsret — og det var jo det Spørgsmaal, Finansministeren rørte ved overfor os — al den

Værdi, der tilkommer den; derfor gaar vore Bestræbelser ogsaa ud paa at sikre, at denne Forhandlingsret kan komme alle Tjenestemænd til gode. Men det kan den kun, naar Tjenestemandorganisationerne er saaledes opbyggede, at enhver Tjenestemand kan være i dem uden at behøve at være udsat for politisk Propaganda, uden at han kan tvinges til at bringe økonomiske Ofre til en saadan, maaske til Støtte for en Politik, han er afgjort Modstander af. Som det er nu, har de anerkendte Tjenestemandorganisationer en Art Monopolstilling, idet de alene har Forhandlingsretten, og enhver Tjenestemand, der vil nyde godt af denne Forhandlingsret, maa altsaa være Medlem af en af disse Organisationer. Nu spurgte den højtærede Finansminister, om Landstingsmand Stensballe og jeg vilde prøve paa at gaa imod Grundlovens klare Bestemmelser om Foreningsfriheden her i Landet. Afgjort nej, det vil vi ikke! Vi overlader gerne Tjenestemændene selv at bestemme, i hvilke Foreninger de vil staa, og til hvilke Sager de vil bidrage. Vi skal ogsaa nok undlade at stille Forslag i den Retning, den højtærede Minister omtalte, nemlig med Hensyn til Mejeriers og andre Foretagenders Brug af deres Penge. Men naar Finansministeren nævnte Mejerier, vil jeg gerne sige, at for de Sømmenslutninger, der staar om Mejerierne, gælder det helt ud, at det er faglige og alene faglige Opgaver, man der samles om. Det vilde være utænkeligt, at man fra et Flertals Side i nogen Mejerikreds i Danmark vilde gennemtvinge, at Mejeriet ofrede af sin Kasse til det ene eller det andet politiske Parti, og den Dag slikt skete, vilde Mejerikredsen sprænges i Stumper og Stykker. Mejeriernes Organisationer er faglige Sømmenslutninger, og de Tjenestemandorganisationer, der vil have Forhandlingsret, maa ogsaa være netop dette: faglige Sømmenslutninger. Derfor vore Forslag!

Men for øvrigt er det ikke blot os, der ser Nødvendigheden af, at det bliver saaledes. De sidste Dages Meddelelser viser tydeligt, at ogsaa indenfor Tjenestemandskredse vokser Kravet om upolitiske Tjenestemandorganisationer, og dette Krav kan man ikke i det lange Løb sidde overhørig. Jeg haaber derfor ogsaa, at vi under Sagens videre Gang maa finde steds flere Tilslutning. Og skulde vi til sidst — og det anser jeg ikke for umuligt — ogsaa kunne vinde den højtærede Finansminister for vor Opfattelse, ja, da vilde vor Glæde selvfølgelig være saare stor.

Vedrørende Spørgsmaalene om den tekniske Forhandlingsret og om Voldgiften